

The Effect of Nursing Counseling on the Family Syndrome of a Patient Hospitalized in an Intensive Care Unit: A Semi-Experimental Study

Maryam Alirezaei Diziche, Fatemeh Salmani*, Mina Jouzi

Nursing and Midwifery Science Development Research Center, Najafabad Branch, Islamic Azad University, Najafabad, Iran

* **Corresponding Author:** Fatemeh Salmani, Nursing and Midwifery Science Development Research Center, Najafabad Branch, Islamic Azad University, Najafabad, Iran. E-mail: fsalmani2000@iau.ac.ir

How to Cite: Alirezaei M, Salmani F, Jouzi M. The Effect of Nursing Counseling on the Family Syndrome of a Patient Hospitalized in the Intensive Care Unit: A Cross-Sectional Study. J Crit Care Nurs. 2024;17(2):46-57. doi: [10.30491/JCC.17.2.46](https://doi.org/10.30491/JCC.17.2.46)

Received: 31 August 2024 Accepted: 6 November 2024 Online Published: 20 November 2024

Abstract

Background & aim: A patient's admission to the Intensive Care Unit (ICU) is a stressful experience for the patient's family. One of the problems that arise for the family members of patients hospitalized in ICUs is the occurrence of a series of psychological and non-psychological symptoms called syndrome of the patient's family in the ICU. This study was conducted with the aim of determining the effect of nursing counseling on the family syndrome of a patient admitted to the ICU.

Method: This semi-experimental study was conducted in 2023 in the city of Isfahan. For this purpose, 60 family members of patients admitted to the ICU were included in the study as available sampling. Then, by random allocation using the case number, they were placed in two intervention and control groups of 30 people. In the intervention group, nursing counseling in the form of getting to know the department, receiving an information booklet and holding two to three face-to-face meetings according to the needs of the family were included. They were given to family members individually and at most for half an hour. The control group only received routine ward care. Dass 21 Stress, Depression and Anxiety Questionnaires, FOA post-traumatic stress disorder, Petersburg sleep disorder, Chalapi and Amirkafi social isolation were completed by the samples in three stages (before the intervention, after the intervention, and one month after the intervention).

Results: The findings of the study showed that nursing counseling has important changes on family syndromes including depression, anxiety, stress and post-traumatic stress disorder, and sleep disorders ($P < 0.001$). However, there was no significant difference between the intervention and control groups on social isolation ($P > 0.001$).

Conclusion: According to findings, conditions should be provided to allocate appropriate time for nursing consultation for the family members of ICU patients. It is also suggested to health managers that in ICUs, special attention should be paid to the patient's family as a unit of care.

Keywords: Nursing Consultation, Family Syndrome, Patient, Intensive Care Unit.

تأثیر مشاوره پرستاری بر برخی از مؤلفه‌های سندروم خانواده بیمار بستری در بخش مراقبت ویژه: یک مطالعه شبه تجربی

مریم علیرضایی دیزیچه، فاطمه سلمانی*، مینا جوزی

مرکز تحقیقات توسعه علوم پرستاری و مامایی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

*نویسنده مسئول: فاطمه سلمانی، مرکز تحقیقات توسعه علوم پرستاری و مامایی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران.
پست الکترونیک: fsalmani2000@iau.ac.ir

دریافت مقاله: ۱۴۰۳/۰۶/۱۰ پذیرش مقاله: ۱۴۰۳/۰۸/۱۶ انتشار مقاله: ۱۴۰۳/۰۸/۳۰

چکیده

زمینه و هدف: بستری شدن بیمار در بخش مراقبت ویژه، تجربه استرس‌زا برای خانواده بیمار است. یکی از مشکلاتی که برای اعضاء خانواده بیماران بستری در مراقبت ویژه، به وجود می‌آید بروز یک‌سری از علائم روانشناختی و غیر روانشناختی تحت عنوان سندرم خانواده بیمار بخش مراقبت ویژه است. این مطالعه با هدف تعیین تأثیر مشاوره پرستاری بر سندرم خانواده بیمار بستری در بخش مراقبت ویژه انجام شد.

روش‌ها: این مطالعه به صورت شبه تجربی در سال ۱۴۰۲ در شهر اصفهان انجام شد. تعداد ۶۰ نفر از اعضا خانواده بیماران بستری در بخش مراقبت ویژه، به صورت نمونه‌گیری در دسترس وارد مطالعه شدند. سپس با تخصیص تصادفی با استفاده از شماره پرونده در دو گروه ۳۰ نفره مداخله و کنترل قرار گرفتند. در گروه مداخله مشاوره پرستاری در قالب آشنایی با بخش، دریافت دفترچه اطلاعاتی و برگزاری دو تا سه جلسه حضوری بر حسب نیاز خانواده، به صورت انفرادی و حداکثر نیم ساعت به اعضا خانواده داده شد. گروه کنترل مراقبت‌های روتین بخش را دریافت کردند. پرسشنامه‌های استرس و افسردگی و اضطراب DASS 21، اختلال استرس پس از سانحه فوآ، اختلال خواب پیترزبورگ، انزوای اجتماعی چلیبی و امیرکافی، در سه مرحله قبل مداخله، بعد از مداخله، یک ماه پس از مداخله توسط نمونه‌ها تکمیل شد.

یافته‌ها: یافته‌های مطالعه نشان داد که مشاوره پرستاری، باعث کاهش سندروم خانواده از جمله افسردگی، اضطراب، استرس و اختلال استرس پس از سانحه، اختلالات خواب می‌شود ($P > 0.001$). اما بر روی انزوای اجتماعی در گروه مداخله و کنترل اختلاف معناداری ایجاد نکرد ($P > 0.001$).

نتیجه‌گیری: نتایج این مطالعه نشان داد که انجام مشاوره پرستاری بر روی کاهش سندروم خانواده و جلوگیری از ایجاد آن مؤثر است بنابراین باید شرایطی فراهم شود که زمان مناسب جهت انجام مشاوره پرستاری برای اعضا خانواده بیماران مراقبت ویژه اختصاص داده شود. همچنین به مدیران حوزه سلامت پیشنهاد می‌شود که در بخش‌های مراقبت ویژه توجه خاصی به خانواده بیمار به عنوان یک واحد مراقبت شود.

کلیدواژه‌ها: مشاوره پرستاری، سندروم خانواده، بیمار، بخش مراقبت ویژه.

مقدمه

مراقبت ویژه، کلیه امور زندگی خانواده تحت تأثیر شرایط و موقعیت بیمار قرار می‌گیرد و به سمت بی‌ثباتی و عدم تعادل سوق می‌یابد [۵]. ناگهانی بودن حادثه بستری و شدت بیماری، اعضای نزدیک خانواده را درگیر بحران‌های عاطفی زیادی می‌کند. تعدادی از همراهان قادر به سازگاری با شرایط پیش آمده نیستند و دچار آسیب‌های روحی و روانی می‌شوند [۶].

مشکلات روانشناختی در اعضا خانواده بیماران بستری در بخش مراقبت ویژه شامل استرس، اضطراب، افسردگی، استرس پس از سانحه و اختلالات خواب است [۷]. یک سوم اعضای خانواده پس از بستری یکی از عزیزان خود در بخش مراقبت

بخش‌های مراقبت ویژه، از بخش‌های بحرانی است که بیمارانی با شرایط وخیم در آن بستری می‌شوند [۱،۲]. مطالعات مختلف نشان می‌دهد که آمار مرگ و میر در بخش مراقبت‌های ویژه ۴۵-۵۲ درصد است و ۷۹/۳ درصد مرگ‌ها در ۱۵ روز اول بستری بیمار در این بخش‌ها رخ می‌دهد [۳]. میزان بالای نرخ مرگ و میر بیماران در این بخش‌ها، وجود بیماران با سطح هوشیاری پائین، وجود دستگاه‌هایی با آلارم زیاد، باعث رعب‌آور شدن این بخش‌ها شده است [۴]. به طوری که بستری شدن بیمار در بخش مراقبت ویژه، تجربه‌ای استرس‌زا برای بیمار و خانواده است. با بستری شدن عضوی از خانواده در بخش

خود دارند، در اثر انگیزه‌های متفاوت فردی و اجتماعی، ارتباط خود را با پیرامون قطع کرده و به صورت تنهایی به حیات خود ادامه می‌دهند [۲۰]. مطالعه تایلور و همکاران (۲۰۱۸)، نشان داد که انزوای اجتماعی با علائم افسردگی نیز، همراه است [۲۱]. سیف‌زاده و همکاران (۱۳۹۷) کمک گرفتن از برنامه‌های آموزشی و مشاوره‌ها را برای ارتقا سلامتی، و کاهش انزوای اجتماعی پیشنهاد داده‌اند [۲۲].

مشکلات روانشناختی ایجاد شده برای اعضاء خانواده در حین و پس از بستری بیمار در بخش مراقبت ویژه متعدد بوده و تحت عنوان "سندروم خانواده بیمار بخش مراقبت ویژه (Ficus)" شناخته شده است [۲۳]. این سندروم اختلالات و ناخوشی‌هایی در میان اعضای خانواده، بیمار بستری در بخش مراقبت ویژه است که می‌تواند نشانگان متعدد روانی، جسمی، اجتماعی و حتی معنوی در پی داشته باشد [۲۴]. این سندروم برای اعضای خانواده ممکن است حتی تا چهار سال بعد از بستری شدن در بخش مراقبت ویژه، اتفاق بیفتد [۲۵].

وجود سندروم خانواده بیمار بخش مراقبت ویژه، تأثیرات بدی در روابط اجتماعی و فردی خانواده خصوصاً در رابطه آنها با بیمار بستری خواهد داشت [۲۶]. همچنین این سندروم باعث کاهش توانایی خانواده در مراقبت از بیمار، مانع انجام عملکردهای روزانه خانواده و افزایش بار مراقبت‌های بهداشتی جامعه خواهد شد [۲۷، ۲۸].

رفع نیازهای روانی و اجتماعی اعضای خانواده بیماران بستری در بخش مراقبت ویژه، یک ضرورت و اولویت غیر قابل انکار برای پرستاران است [۲۹]. یکی از مداخلات پرستاری در جهت رفع نیازهای خانواده بیماران و توجه به آنها در طول بستری، مشاوره پرستاری به خانواده بیماران است [۳۰]. مطالعات مختلفی تأثیر مشاوره پرستاری را در کاهش مشکلات خانواده بیماران بستری در بیمارستان، تأیید می‌کند. مطالعه‌ای که امیری و همکاران (۲۰۲۳) با عنوان بررسی تأثیر مشاوره پرستاری بر بهبود افسردگی و اضطراب در مراقبین خانوادگی بیماران ترومایی انجام دادند، نشان داد که مشاوره پرستاری در گروه مداخله، کاهش معنی داری در سطوح افسردگی و اضطراب خانواده بیماران ترومایی، داشته است [۳۱]. علی‌رغم اهمیتی که خانواده در سیستم مراقبت و درمان و به خصوص در بخش مراقبت ویژه دارد، سیستم‌های مراقبتی بهداشتی در حال حاضر، برنامه‌ای برای پیشگیری از ایجاد سندروم خانواده و اختلالاتی که نتایج روانی ناخوشایند برای بیمار و خانواده آنها دارد در نظر نگرفته‌اند و با توجه به کمبود نیروی پرستاری در عصر حاضر و در نتیجه درگیری بیشتر پرستاران برای رفع نیاز و درمان بیماران بستری، اهمیت و توجه به خانواده بیماران بستری کم رنگ‌تر از گذشته شده است و زمانی برای مشاوره پرستاری با خانواده بیماران بستری در نظر گرفته نشده است. این تحقیق با هدف

ویژه، اضطراب را تجربه می‌کنند و بسیاری دچار افسردگی و استرس پس از سانحه می‌شوند [۸]. مطالعات نشان می‌دهد به علت ناگهانی بودن بستری بیماران در بخش مراقبت ویژه، خانواده توانایی انطباق را ندارد و شیوع بالای اضطراب (۷۰-۸۰ درصد)، افسردگی (۳۵-۷۰ درصد)، استرس پس از سانحه (۵۴ درصد) و علائم جسمی و روانی و ترس (۸۰ درصد) قابل مشاهده بوده است [۹، ۱۰]. در مطالعه رحمانی و همکاران (۱۳۹۵) میزان افسردگی (۵۲ درصد)، اضطراب (۶۷/۵ درصد) و استرس (۶۱/۲ درصد) در اعضا درجه اول خانواده بیماران بستری در بخش مراقبت ویژه گزارش شده است [۱۱]. اختلال استرس پس از سانحه (PTSD)، یکی از نگرانی‌ها در حوزه سلامت است که می‌تواند پیامدهای طولانی مدت هیجانی، اجتماعی و مالی برای افراد جامعه به دنبال داشته باشد. میزان شیوع این بیماری در جمعیت‌های عمومی هشت درصد است. نرخ مواجهه با این بیماری با حداقل یک رویداد بحرانی در زندگی، بین ۵۰ تا ۶۵ درصد تخمین زده شده است [۱۲]. این اختلال چهارمین بیماری شایع روانپزشکی است و طبق گزارشات ۱۰ درصد از مردان و ۱۸ درصد از زنان را مبتلا می‌کند [۱۳]. مدت زمان بروز علائم در افراد مختلف متفاوت است و با توجه به شدت بیماری و فشارهای روانی، زمان و مدت آن متغیر است و این مدت می‌تواند به کوتاهی یک هفته باشد [۱۴]. ولی اکثراً در دو سال اول پس از سانحه، این اختلال ایجاد می‌شود [۱۵]. در مطالعه سعید و همکاران (۲۰۱۹)، میزان استرس پس از سانحه، در خانواده بیماران بستری بخش مراقبت ویژه، ۵۴ درصد گزارش شده است [۱۶]. طبق یافته‌هایی در ایالات متحده و اروپا، بین یک سوم تا نیمی از اعضای خانواده حدوداً سه ماه پس از تجربه بستری در ICU، از علائم استرس پس از سانحه یا اضطراب رنج می‌برند [۱۷].

یکی دیگر از مشکلاتی که خانواده بیماران بستری با آن مواجه هستند، اختلالات خواب است. خواب یک فرایند مهم فیزیولوژیک است که برای حفظ سلامت جسمانی و روانی انسان، لازم و ضروری است. کمبود و اختلال در خواب، از عوامل اصلی خستگی ذهنی است که می‌تواند باعث خطای انسانی و عدم عملکرد صحیح شود [۱۸]. بر اساس مطالعات گاتنر (Gatner)، کاسمنت (Kasment)، گیلبرت (Gilbert)، بیش از ۷۰ درصد مبتلایان به اختلال استرس پس از سانحه به اختلالات خواب مبتلا هستند. خانواده بیماران که دچار اختلالات استرس پس از سانحه هستند، به اختلالات خواب نیز مبتلا می‌شوند [۱۹].

انزوای اجتماعی اختلال دیگری است که ممکن است اعضاء خانواده، در طی بستری شدن عضو از اعضا خانواده، با آن درگیر شوند، انزوای اجتماعی در واقع حالتی است که در آن فرد و یا تعدادی از افراد توسط درکی که از شرایط و محیط پیرامون

تعیین تأثیر مشاوره پرستاری بر سندروم خانواده بیماران بستری در بخش مراقبت‌های ویژه، انجام شد، تا بتواند روشی مفید جهت پیشگیری از مشکلات روانشناختی خانواده بیماران بستری در بخش مراقبت ویژه ارائه نماید.

روش‌ها

این پژوهش از نوع شبه تجربی است. معیار ورود نمونه‌ها به مطالعه شامل: اعضا درجه یک بیمار، حداقل ۱۸ سال سن، دارای بیمار بستری در بخش مراقبت ویژه به مدت ۷۲ ساعت، توانایی خواندن، نوشتن، درک زبان فارسی، عدم ابتلا به معلولیت‌های جسمی نظیر ناشنوایی، نابینایی و معلولیت‌های حرکتی. عدم مراقبت هم‌زمان از دیگر افراد خانواده به دلیل بیماری جسمی یا ذهنی، عدم سابقه مشکلات روانشناختی، عدم سابقه بستری در بیمارستان روانپزشکی، عدم سابقه بستری در بخش ویژه، عدم مصرف داروهای روان‌گردان و نداشتن اعتیاد به مواد مخدر و عدم عضو تیم بهداشت و درمان بود. معیار خروج شامل، انصراف از ادامه کار یا دریافت مشاوره و عدم شرکت در بیش از یک جلسه مشاوره، عدم تکمیل پرسشنامه‌ها، دریافت هرگونه مشاوره از افراد دیگر، ترخیص یا فوت بیمار بود. برای انجام مطالعه، اخذ مجوزها، شامل تأییدیه کمیته اخلاق و شورای پژوهشی دانشگاه آزاد نجف‌آباد و دریافت رضایت‌نامه آگاهانه کتبی از نمونه‌ها بود. ۶۰ نفر از اعضای خانواده بیماران، به روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب و به روش تصادفی ساده در دو گروه ۳۰ نفره مداخله و کنترل قرار گرفتند. به این ترتیب که ابتدا گروه آغازکننده مطالعه به روش تصادفی و با پرتاب سکه، مشخص شد و نمونه‌گیری در این گروه به مدت یک هفته انجام شد. پس از ترخیص آخرین فرد این گروه، نمونه‌گیری در گروه دوم شروع و به مدت یک هفته انجام شد. جهت جلوگیری از تبادل اطلاعاتی بین دو گروه، نمونه‌گیری به صورت متناوب انجام شد. جهت جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه‌های پرسشنامه اطلاعات جمعیت‌شناختی، افسردگی، استرس و اضطراب DASS-21، پرسشنامه آسیب پس از سانحه فوآ و پرسشنامه اختلال خواب پیتزبورگ و پرسشنامه انزوای اجتماعی چلبی و امیرکافی استفاده شد. پرسشنامه DASS-21 شامل ۲۱ گویه با ۴ گزینه مقیاس لیکرتی، به صورت (اصلاً: نمره صفر)، (کم: نمره ۱)، (زیاد: نمره ۲) و (خیلی زیاد: نمره ۳)، تنظیم شده است. این پرسشنامه به سنجش مؤلفه‌های زیر می‌پردازد: هشت ماده مربوط به افسردگی (D)، هفت ماده مربوط به اضطراب (A)، و شش ماده استرس (A) است. نمره نهایی هر یک از این خرده مقیاس‌ها باید دو برابر شود. نمرات خرده مقیاس‌های این پرسشنامه برای زیر مقیاس افسردگی بین صفر تا ۴۸، در مقیاس اضطراب صفر تا ۴۲ و در مقیاس استرس صفر تا ۳۶ است

[۳۳،۳۲]. پرسشنامه اختلال استرس پس از سانحه فوآ، این مقیاس ۱۷ ماده‌ای، شدت هر یک از نشانگان اختلال پس از آسیب را بر روی یک طیف لیکرت چهار گزینه‌ای اندازه‌گیری می‌کند. این مقیاس دارای سه خرده مقیاس است که در یک طیف سه درجه‌ای از صفر (به هیچ‌وجه)، تا سه (خیلی زیاد)، نمره‌گذاری می‌شود و دامنه نمرات بین صفر تا ۵۱ قرار دارد [۳۴]. پرسشنامه اختلال خواب پیتزبورگ، در کل این پرسشنامه از هفت حیطة تشکیل شده‌است. پرسشنامه کیفیت خواب پیتزبورگ نگرش افراد را پیرامون کیفیت خواب در چهار هفته گذشته را بررسی می‌کند. هفت نمره دارد. هر مقیاس پرسشنامه نمره‌ای از صفر تا سه می‌گیرد. پرسشنامه انزوای اجتماعی چلبی و امیر کافی، طیف مورد استفاده در پرسشنامه بر اساس طیف پنج گزینه‌ای لیکرت است (شامل: کاملاً موافقم (نمره ۵) تا کاملاً مخالفم (نمره ۱)). در صورتی که نمرات پرسشنامه بین ۱۹ تا ۳۸ باشد، میزان انزوای اجتماعی در این جامعه ضعیف است. در صورتی که نمرات پرسشنامه بین ۳۸ تا ۷۶ باشد، میزان انزوای اجتماعی در سطح متوسط است. در صورتی که نمرات بالای ۷۶ باشد، میزان انزوای اجتماعی بسیار خوب است.

روایی و اعتبار پرسشنامه افسردگی، استرس و اضطراب DASS21، در ایران توسط سامانی و جوکار (۲۰۰۷) مورد بررسی قرار گرفته است که اعتبار بازآزمایی برای مقیاس افسردگی (۸۰ درصد)، اضطراب (۷۶ درصد) و استرس (۷۷ درصد) و روایی این مقیاس نیز به شیوه تحلیل عاملی از نوع تأییدی مطلوب بوده است [۳۵]. پرسشنامه استرس پس از سانحه فوآ محمدی، محمدخانی، دولتشاهی و همکاران (۱۳۸۹)، در پژوهشی پایایی پرسشنامه را با روش بازآزمایی به فاصله دو هفته ۹۵ درصد به دست آوردند (فوآ و همکاران، ۱۹۹۳) [۳۶]. پرسشنامه اختلال خواب پیتزبورگ این پرسشنامه توسط بویس و همکاران اعتباریابی شده است. آنها پایایی این پرسشنامه را با استفاده از آلفای کرونباخ، ۸۳ درصد، و اعتبار آن را نیز ۷۵ درصد، گزارش نمودند [۸۳]. در نسخه ایرانی روایی ۸۶ درصد، و پایایی ۸۹ درصد، به دست آمد (شهری‌فر، ۱۳۸۸ به نقل از حیدری، احتشام‌زاده و مرعشی، ۱۳۸۹) [۳۷،۳۸]. پرسشنامه انزوای اجتماعی توسط چلبی و امیرکافی (۱۳۸۳) طراحی و اعتباریابی شده است. این پرسشنامه توسط محمدی‌جو (۱۳۹۲) اعتباریابی شده‌است. سرمد و همکاران (۱۳۸۷) پایایی این ابزار را با استفاده از ضریب آلفای کرونباخ ۰/۷۸ محاسبه نمودند [۳۹]. در این مطالعه بعد از نمونه‌گیری، در گروه مداخله، آشناسازی با بخش مراقبت ویژه و تحویل کتابچه اطلاعاتی به نمونه‌ها انجام شد. روزهای بعد دو تا سه جلسه به صورت انفرادی و حضوری به مدت حداکثر نیم ساعت، با مشارکت کنندگان در گروه مداخله گذاشته شد. مداخله پرستاری شامل توضیح بیماری، درمان، رژیم غذایی، فعالیت، بازگشت به کار، داروها و ترخیص و همچنین

استفاده از نرم افزار SPSS نسخه ۱۸ و با استفاده از آزمون‌های توصیفی (میانگین و فراوانی) و تحلیلی (تی مستقل، تحلیل واریانس یک طرفه و کای اسکوتر) انجام شد.

یافته‌ها

جدول یک نشان می‌دهد که، کلیه اطلاعات جمعیت‌شناختی بیماران در دو گروه مداخله و کنترل همسان بودند و تفاوت معنادار آماری بین دو گروه مشاهده نشد. بنابراین عدم وجود اختلاف معنادار در هر یک از متغیرهای جمعیت‌شناختی نشان‌دهنده بی‌تأثیر بودن آنها در تغییرات برخی مؤلفه‌های سندروم خانواده بیماران بستری در بخش‌های مراقبت ویژه در گروه مداخله و کنترل است.

دادن فرصت به خانواده بیمار جهت بیان احساسات، زمانی برای پاسخگویی به سؤالات و کمک به اعضا در تصمیم‌گیری بود. در گروه کنترل، اطلاعات روتین بخش به خانواده داده شد و هیچ مشاوره‌ای با اعضای خانواده بیماران بستری صورت نگرفت. البته جهت رعایت اصول اخلاقی، پس از تکمیل پرسشنامه‌ها، اطلاعات لازم در اختیار آنها نیز قرار داده شد. مشارکت‌کنندگان در گروه مداخله و کنترل (قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله و یک ماه بعد از مداخله)، پرسشنامه اطلاعات جمعیت‌شناختی، افسردگی، استرس و اضطراب DASS21، پرسشنامه آسیب پس از سانحه فوآ و پرسشنامه اختلال خواب پیتزبورگ و پرسشنامه انزوای اجتماعی چلبی و امیرکافی را تکمیل کردند. در نهایت پس از تکمیل و جمع‌آوری پرسشنامه‌های مورد استفاده در مطالعه، تجزیه و تحلیل داده‌ها با

جدول ۱. مقایسه توزیع فراوانی (جنسیت بیمار و عضو خانواده، وضعیت تأهل اعضا خانواده، نسبت با بیمار و سطح تحصیلات بیمار و اعضا خانواده، وضعیت اشتغال اعضا خانواده، محل زندگی و درآمد اعضا خانواده) و میانگین (سن) بیماران و نمونه‌های پژوهش در دو گروه مداخله و کنترل

گروه	سن	میانگین	انحراف معیار		آزمون t مستقل		
			میانگین	انحراف معیار	T	P	
مداخله	بیمار	۵۷/۹۰	۱۹/۵۶	-۱/۲۵	۰/۲۱		
کنترل	بیمار	۶۳/۷۶	۱۶/۶۵				
مداخله	خانواده	۴۴/۲۰	۱۰/۱۲	۱/۶۵	۰/۱۰		
کنترل	خانواده	۴۰/۰۳	۹/۴۲				
متغیر	گروه	مداخله		کنترل		آزمون کای اسکوتر	
		تعداد	درصد	تعداد	درصد	X ²	P
جنس (بیماران)	زن	۱۶	۵۲/۳	۱۸	۶۰	۰/۲۷۱	۰/۶۰
	مرد	۱۴	۴۶/۷	۱۲	۴۰		
جنس (خانواده)	زن	۱۵	۵۰	۱۱	۳۶/۷	۱/۰۸	۰/۲۹
	مرد	۱۵	۵۰	۱۹	۶۳/۳		
وضعیت تأهل خانواده	متأهل	۲۱	۷۰	۲۲	۷۳/۳	۲/۱	۰/۵۵
	مجرد	۶	۲۰	۷	۲۳/۳		
	مطلقه و بیوه	۳	۱۰	۱	۳/۳		
	نسبت با بیمار	۱۵	۵۰	۱۲	۴۰	۷/۰۲	۰/۲۳
نسبت با بیمار	فرزند	۲	۶/۶	۳	۱۰		
	پدر	۸	۲۶/۸	۱۰	۳۳/۳		
	مادر	۲	۶/۶	۳	۱۰		
	خواهر و برادر	۳	۱۰	۲	۶/۶		
	همسر	۱۸	۶۰	۲۲	۷۳/۳	۲/۲۶	۰/۳۲
تحصیلات بیمار	زیر دیپلم	۸	۲۶/۷	۷	۲۳/۳		
	دیپلم	۴	۱۳/۳	۱	۳/۳		
	لیسانس و بالاتر	۷	۲۳/۳	۳	۱۰	۲/۱۶	۰/۵۴
	زیر دیپلم	۱۳	۴۳/۳	۱۴	۴۶/۷		
	لیسانس	۷	۲۳/۳	۱۰	۳۳/۳		
تحصیلات خانواده	فوق لیسانس و بالاتر	۳	۱۰	۳	۱۰		
	زیر دیپلم	۱۴	۴۶/۷	۱۴	۴۶/۷	۴/۷۵	۰/۱۹
	بین ۵ تا ۱۰ میلیون	۸	۲۶/۷	۵	۱۶/۷		
	بالاتر از ۱۵ میلیون	۸	۲۶/۷	۱۱	۳۶/۶		

جدول دو، آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره افسردگی خانواده بیماران قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت ولی

میانگین نمره افسردگی خانواده بیماران بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت ولی

داشته است ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار نیست. همچنین آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره اضطراب خانواده بیماران قبل از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت. ولی میانگین نمره اضطراب خانواده بیماران بلافاصله بعد از مداخله ($P = ۰/۰۲$) و بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P < ۰/۰۰۱$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره اضطراب خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار داشته است ($P < ۰/۰۰۱$). به این معنی که در طول زمان میانگین نمره اضطراب خانواده بیماران گروه مداخله کاهش داشته است ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار نیست.

بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار داشته است ($P < ۰/۰۰۱$)، به این معنی که در طول زمان میانگین نمره افسردگی خانواده بیماران گروه مداخله کاهش داشته است ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار نیست. همچنین آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره استرس خانواده بیماران قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت. ولی میانگین نمره استرس خانواده بیماران بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P < ۰/۰۰۱$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره استرس خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار داشته است ($P < ۰/۰۰۱$). به این معنی که در طول زمان، میانگین نمره استرس خانواده بیماران گروه مداخله به نسبت بار اول کاهش

جدول ۲. تعیین میانگین نمره افسردگی، استرس، اضطراب خانواده بیماران قبل، بلافاصله بعد و یک ماه بعد از مداخله در دو گروه مداخله و کنترل

زمان	گروه	مداخله		کنترل		P-value for Between groups	
		میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار	t	P
افسردگی	قبل از مداخله	۱۳/۴۶	۶/۴	۹/۴۶	۹/۴	۱/۹۲	۰/۰۶
	بلافاصله بعد از مداخله	۷/۶	۶/۹	۹/۸۶	۸/۵	-۱/۱۲	۰/۲۶
	یک ماه بعد از مداخله	۳/۸۶	۵/۵	۱۰/۸۷	۸/۵	-۳/۷۴	<۰/۰۰۱
P-value for Within groups		F	P	F	P	P-value for Between groups	
		۱۷/۲۳	<۰/۰۰۱	۰/۱۹۹	۰/۸۲	t	P
استرس	قبل از مداخله	۲۱/۴۶	۸/۸	۳۴/۴	۱۰/۶	۱/۲۷	۰/۱۸
	بلافاصله بعد از مداخله	۱۲/۴۰	۷/۳	۱۵/۲۶	۹/۹	-۱/۳	۰/۲
	یک ماه بعد از مداخله	۷/۵۳	۸/۱۳	۱۶/۲۶	۹/۷۳	-۳/۷۷	<۰/۰۰۱
P-value for Within groups		F	P	F	P	P-value for Between groups	
		۲۲/۵۹	<۰/۰۰۱	۰/۱۹۹	۰/۸۲	t	P
اضطراب	قبل از مداخله	۱۴/۱۳	۹/۹۱۴	۹۶/۹	۱۸/۶	۱/۲۲	۰/۲۳
	بلافاصله بعد از مداخله	۷/۷۳	۴/۱	۹۶/۳	۱۷	-۲/۳۷	۰/۰۲
	یک ماه بعد از مداخله	۵/۶۶	۲/۴۶	۹۷/۳	۱۸/۶	-۳/۷۷	<۰/۰۰۱
P-value for Within groups		F	P	F	P	P-value for Between groups	
		۱۶/۳۵	<۰/۰۰۱	۰/۵۸۷	۰/۹	-	-

معنادار نداشت. ولی میانگین نمره رویداد فشارزا خانواده بیماران بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P < ۰/۰۰۱$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره رویداد فشارزا خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار نداشته است. به این معنی که در طول زمان میانگین نمره رویداد فشارزا خانواده بیماران گروه مداخله کاهش معنادار نداشت است ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار در جهت افزایش میانگین نمره رویداد فشارزا بوده است ($P < ۰/۰۰۱$).

آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره تجربه مجدد رویداد در خانواده بیماران قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت ولی میانگین نمره تجربه مجدد رویداد خانواده بیماران بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P < ۰/۰۰۱$).

جدول سه، آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره کل استرس پس از سانحه در خانواده بیماران قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت. ولی میانگین نمره کل استرس پس از سانحه خانواده بیماران بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P < ۰/۰۰۱$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره کل استرس پس از سانحه خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار داشته است ($P = ۰/۰۲۴$). به این معنی که در طول زمان میانگین نمره کل استرس پس از سانحه خانواده بیماران گروه مداخله کاهش داشته است. ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار در جهت افزایش میانگین نمره کل استرس پس از سانحه بوده است ($P < ۰/۰۰۱$). آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره رویداد فشارزا در خانواده بیماران قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت

فشارزا خانواده بیماران گروه مداخله کاهش معنادار نداشته است. ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار در جهت افزایش میانگین نمره اجتناب از محرک‌های مرتبط با رویداد فشارزا بوده است ($P < 0/001$). آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره افزایش برانگیختگی در خانواده بیماران قبل از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت. ولی میانگین نمره افزایش برانگیختگی خانواده بیماران بلافاصله ($P = 0/001$) و بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P < 0/001$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره افزایش برانگیختگی خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار داشته است به این معنی که در طول زمان میانگین نمره افزایش برانگیختگی خانواده بیماران گروه مداخله کاهش معنادار داشته است ($P < 0/001$). ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار در جهت افزایش میانگین نمره افزایش برانگیختگی بوده است ($P = 0/023$).

آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره تجربه مجدد رویداد خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار نداشته است به این معنی که در طول زمان میانگین نمره رویداد فشارزا خانواده بیماران گروه مداخله کاهش معنادار نداشته است ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار در جهت افزایش میانگین نمره تجربه مجدد رویداد بوده است ($P < 0/001$).

آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره اجتناب از محرک‌های مرتبط با رویداد فشارزا در خانواده بیماران قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت ولی میانگین اجتناب از محرک‌های مرتبط با رویداد فشارزا خانواده بیماران بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P < 0/001$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره اجتناب از محرک‌های مرتبط با رویداد فشارزا خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار نداشته است. به این معنی که در طول زمان میانگین نمره اجتناب از محرک‌های مرتبط با رویداد

جدول ۳. تعیین میانگین نمره استرس پس از سانحه و ابعاد آن در خانواده بیماران قبل، بلافاصله بعد و یک ماه بعد از مداخله در دو گروه مداخله و کنترل

P-value for Between groups	t	کنترل		مداخله		گروه	زمان
		انحراف	میانگین	انحراف	میانگین		
0/49	0/684	15/2	18/7	16/4	21/50	قبل از مداخله	نمره کل استرس پس از سانحه
0/11	-1/59	16/4	20/3	14/5	13/9	بلافاصله بعد از مداخله	
<0/001	-24/6	17/3	35/8	13/5	11/2	یک ماه بعد از مداخله	
P-value for Between groups		P	F	P	F	P-value for Within groups	
P	t	<0/001	9/97	0/024	3/88		
0/68	-0/414	2/65	3/3	2/94	3	قبل از مداخله	رویداد فشارزا
0/49	-0/691	2/76	3/3	2/83	2/8	بلافاصله بعد از مداخله	
<0/001	-4/06	2/16	4/96	2/73	2/27	یک ماه بعد از مداخله	
P-value for Between groups		P	F	P	F	P-value For Within groups	
P	t	0/018	4/18	0/603	0/509		
0/52	0/637	5	3/6	4/7	4/4	قبل از مداخله	تجربه مجدد رویداد
0/56	0/584	4/55	3/1	4/72	3/8	بلافاصله بعد از مداخله	
<0/001	-5/1	4/47	8	4/41	2/6	یک ماه بعد از مداخله	
P-value for Between groups		P	F	P	F	P-value For Within groups	
P	t	<0/001	9/92	0/27	1/3		
0/34	0/954	5/92	4/2	0/92	5/5	قبل از مداخله	اجتناب از محرک های مرتبط با رویداد فشار زا
0/31	-1/20	6/43	4/3	4/8	2/8	بلافاصله بعد از مداخله	
<0/001	-4/66	7/1	10/5	5/1	2/9	یک ماه بعد از مداخله	
P-value for Between groups		P	F	P	F	P-value for Within groups	
P	t	<0/001	9/58	0/07	2/7		
0/52	0/647	6/13	7/8	5/83	8/8	قبل از مداخله	افزایش برانگیختگی
0/001	-3/42	6/51	9/6	4/90	4/5	بلافاصله بعد از مداخله	
<0/001	-6/26	6/06	12/3	5	3/3	یک ماه بعد از مداخله	
P-value for Between groups		P	F	P	F	P-value for Within groups	
		0/023	3/94	<0/001	9/4		

خواب خانواده بیماران بلافاصله بعد از مداخله ($P = 0/01$) و بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P < 0/001$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که

جدول چهارم، آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره کیفیت خواب در خانواده بیماران قبل از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت ولی میانگین نمره کیفیت

در خواب رفتن خانواده بیماران گروه مداخله از دوبار در هفته به یکبار در هفته تغییر یافته است ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار نبوده است. آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره طول مدت خواب واقعی در خانواده بیماران قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت ولی میانگین نمره طول مدت خواب واقعی خانواده بیماران بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P = 0.03$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره طول مدت خواب واقعی خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله و کنترل اختلاف معنادار نداشته است. آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره کفایت خواب در خانواده بیماران قبل از مداخله، بلافاصله بعد از مداخله و بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت.

میانگین نمره کیفیت خواب خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار داشته است ($P < 0.001$). به این معنی که در طول زمان میانگین نمره کیفیت خواب خانواده بیماران گروه مداخله از نسبتاً بد به خوب تغییر یافته است ولی در گروه کنترل این اختلاف معنادار نبوده است. آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره تأخیر در خواب رفتن در خانواده بیماران قبل از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت ولی میانگین نمره تأخیر در خواب رفتن خانواده بیماران بلافاصله بعد از مداخله ($P = 0.029$) و بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت ($P = 0.029$). آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره تأخیر در خواب رفتن خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار داشته است ($P = 0.001$) به این معنی که در طول زمان میانگین نمره تأخیر

جدول ۴. تعیین میانگین نمره کیفیت خواب و ابعاد آن در خانواده بیماران قبل، بلافاصله بعد و یک ماه بعد از مداخله در دو گروه مداخله و کنترل

P-value for Between Groups	کنترل		مداخله		گروه	زمان
	P	t	انحراف معیار	میانگین		
0.085	1.75	0.86	1.53	0.75	1.9	قبل از مداخله
0.01	-2.49	0.71	1.63	0.5	1.2	بلافاصله بعد از مداخله
<0.001	-3.7	1.04	1.76	0.63	0.93	یک ماه بعد از مداخله
P-value for Between Groups		P	F	P	F	P-value for Within Groups
P	t	0.59	0.528	<0.001	17.78	قبل از مداخله
0.103	1.65	1.47	2.63	1.48	3.26	بلافاصله بعد از مداخله
0.029	-2.24	1.54	2.96	1.06	2.2	یک ماه بعد از مداخله
0.029	-2.24	1.54	2.96	1.06	2.2	یک ماه بعد از مداخله
P-value for Between Groups		P	F	P	F	P-value for Within Groups
P	t	0.62	0.481	0.001	7.64	قبل از مداخله
0.67	-0.428	1.38	5.7	1.65	5.6	بلافاصله بعد از مداخله
0.16	1.42	1.35	5.6	1.37	6.1	یک ماه بعد از مداخله
0.03	2.21	1.54	5.3	1.93	6.3	یک ماه بعد از مداخله
P-value for Between Groups		P	F	P	F	P-value for Within Groups
P	t	0.55	0.594	0.2	1.62	قبل از مداخله
0.28	-1.070	1.20	2.3	1.43	1.93	بلافاصله بعد از مداخله
0.22	1.21	1.27	2.13	1.04	2.5	یک ماه بعد از مداخله
0.066	1.87	1.31	2	1	2.56	یک ماه بعد از مداخله
P-value for Between Groups		P	F	P	F	P-value for Within Groups
P	t	0.657	0.422	0.079	2.61	قبل از مداخله
0.147	1.46	0.73	1.13	0.67	1.4	بلافاصله بعد از مداخله
0.025	-2.3	0.62	1.13	0.48	0.8	یک ماه بعد از مداخله
0.005	-2.93	0.77	1.23	0.55	0.73	یک ماه بعد از مداخله
P-value for Between Groups		P	F	P	F	P-value for Within Groups
P	t	0.82	0.196	<0.001	12.6	قبل از مداخله
0.03	2.22	1.05	0.83	1.04	1.43	بلافاصله بعد از مداخله
0.29	-1.05	0.55	0.2	0.71	0.36	یک ماه بعد از مداخله
<0.001	-3.77	1.06	1.1	0.46	3	یک ماه بعد از مداخله
P-value for Between Groups		P	F	P	F	P-value for Within Groups
P	t	0.001	7.57	<0.001	20.05	قبل از مداخله
0.15	1.42	1.8	1.7	1.99	2.4	بلافاصله بعد از مداخله
0.21	-1.26	1.55	1.7	1.28	1.2	یک ماه بعد از مداخله

یک ماه بعد از مداخله	۰/۷	۰/۸۷	۱/۹۳	۱/۹۲	۳/۱۸	۰/۰۰۲
	F	P	F	P		
P-value for Within Groups	۱۰/۵۵	<۰/۰۰۱	۰/۱۵۳	۰/۸۵		

جدول پنج، آزمون t مستقل نشان داد که میانگین نمره انزوای اجتماعی خانواده بیماران قبل از مداخله، بلافاصله بعد از مداخله و بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت. آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره انزوای اجتماعی خانواده بیماران در طی سه بار

جدول ۵. تعیین میانگین نمره انزوای اجتماعی خانواده بیماران قبل، بلافاصله بعد و یک ماه بعد از مداخله در دو گروه مداخله و کنترل

زمان	گروه	مداخله		کنترل		P-value for Between Groups	
		میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار	t	P
انزوای اجتماعی	قبل از مداخله	۶۱/۲۳	۷/۶	۶۲/۳	۸/۶	-۰/۵۱	۰/۶۱
	بلافاصله بعد از مداخله	۶۳/۱	۹/۲	۶۳/۱	۸/۶	۰/۸۷	۰/۳۸
	یک ماه بعد از مداخله	۶۴/۷۶	۱/۷	۶۲/۸۳	۸/۴	۰/۸۳	۰/۴
		F	P	F	P		
	P-value for Within Groups	۱/۲۰۸	۰/۳	۰/۳۲۶	۰/۷۲		
		t					

خانواده بیماران یکی از مواردی است که می‌تواند باعث آرامش خاطر خانواده‌ها و کاهش مشکلات روانشناختی آنها شود.

همچنین یافته‌های مطالعه حاضر نشان داد که میانگین نمره استرس خانواده بیماران قبل از مداخله و بلافاصله بعد از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت. ولی میانگین نمره استرس خانواده بیماران بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت. همچنین کارپرنس (Carins) و همکاران در سال ۲۰۱۹، در کشور آمریکا، با هدف تعیین اثر مداخلات پرستاری بر مدیریت استرس ناشی از بستری شدن بیمار در بخش مراقبت ویژه، برای همسران بیماران انجام شد که در این مطالعه نمره استرس همسران بیماران در گروه مداخله به صورت معنی‌داری کمتر از گروه کنترل بود [۴۲] که این مطالعه هم راستا با مطالعه حاضر است. در مطالعه زیمانسکی (Zimansky) در آلمان در سال ۲۰۲۰، در مورد تأثیر مداخلات پرستاری بر استرس و اضطراب خانواده بیماران بستری با انکولوژی، نشان داد که تفاوت معنی‌داری در نتایج گروه کنترل و مداخله وجود نداشت [۴۳]. که مغایر با مطالعه حاضر است و تفاوت مکان پژوهش، نوع فرهنگ، نوع مداخلات می‌تواند بیان‌کننده این تفاوت باشد. همچنین در بیماران مبتلا به سرطان به دلیل ماهیت و پیش‌آگهی بد بیماری خانواده با مشکلات روانشناختی بیشتری دست به گریبان است که می‌تواند دلیل عمده مغایرت با مطالعه حاضر باشد.

همچنین یافته‌های مطالعه حاضر نشان داد که میانگین نمره اضطراب خانواده بیماران قبل از مداخله بین دو گروه مداخله و کنترل تفاوت معنادار نداشت ولی میانگین نمره اضطراب خانواده بیماران، بلافاصله بعد از مداخله و بعد از یک ماه از مداخله بین دو گروه اختلاف معنادار داشت. آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که میانگین نمره اضطراب خانواده بیماران در طی سه

بحث

هدف از این پژوهش، تعیین تأثیر مشاوره پرستاری بر سندروم خانواده بیمار بستری در بخش مراقبت ویژه است که با توجه به نتایج آماری به دست آمده در این پژوهش، می‌توان عنوان کرد که با توجه به جداول مربوط به اطلاعات جمعیت‌شناختی کلیه اطلاعات بیماران در دو گروه مداخله و کنترل همسان بودند و تفاوت معنادار آماری بین دو گروه مشاهده نشد و نتایج به دست آمده نشان داد که میانگین نمره افسردگی خانواده بیماران در طی سه بار اندازه‌گیری در گروه مداخله اختلاف معنادار داشته است. به این معنی که در طول زمان میانگین نمره افسردگی خانواده بیماران گروه مداخله کاهش داشته است. یافته‌های مطالعه حاضر با مطالعه ذیل هم‌راستا است. مطالعه نوری‌زاده و همکاران در سال ۲۰۲۱، با عنوان تأثیر برنامه حمایت از خانواده بر افسردگی مراقب خانواده بیماران بستری در بخش مراقبت‌های ویژه قلبی نشان داد که در گروه مداخله با انجام اقدامات حمایتی پرستار افسردگی در مراقبان خانواده بیماران بستری کاهش یافت و روند نزولی در افسردگی ایجاد شد [۴۰]. در مطالعه نیف (Naef) و همکاران در سال ۲۰۲۱، که به بررسی تأثیر مداخله و مشاوره پرستاران بر سلامت روانی اعضای خانواده بیماران بخش مراقبت‌های ویژه پرداخته بودند، نتایج نشان داد که مداخله حمایتی بر افسردگی و اضطراب خانواده‌ها تأثیری نداشته است [۴۱]. که این مطالعه مغایر با مطالعه حاضر بود. شاید دلیل اختلاف این مطالعه با مطالعه حاضر، تفاوت در نوع آموزش، مدت زمان آموزش و تعداد نمونه‌ها باشد. به همین دلیل در پژوهش‌های بعدی می‌توان، نوع و مدت زمان مشاوره را بیشتر مورد بررسی قرار داد. شاید زمان بیشتر و افزایش کیفیت مشاوره پرستاری و پرسش و پاسخ به

- Federation task force):641-51. doi:10.1002/ejp.1362
2. Van Beusekom I, Bakhshi-Raiez F, de Keizer N, Dongelmans D, van der Schaaf M. Reported burden on informal caregivers of ICU survivors. a literature review *Critical Care*. 2015;20 (1):16. doi:10.1186/s13054-016-1185-9
 3. Kaymak C, Sencan I, Izdes S, Sari A, Yagmurdur H, Karadas D. Mortality of adult intensive care units in Turkey using the APACHE II and SOFA systems outcome assessment in Turkish intensive care units. *Archives of Medical Science*. 2018;14(3): 510-5. doi:10.5114/aoms.2016.59709
 4. Obringer K, Hilgenberg C, Booker K. Needs of adult family members of intensive care unit patients. *Journal of clinical nursing*. 2012;21(11-12):1651-8. doi:10.1111/j.1365-2702.2011.03989.x
 5. Kerr L, Macaskill A. Advanced Nurse Practitioners' (Emergency) perceptions of their role, positionality and professional identity. A narrative inquiry *J Adv Nurs*. 2020;76(5):1201-1.
 6. Shorofi S, Jannati Y, Roohi Moghaddam H, Yazdani-Charati J, . Psychosocial needs of families of intensive care patients. Perceptions of nurses and families. 2016;57(1):10-8. doi:10.4103/0300-1652.180557
 7. Mohammadi E, Salmani F. The practices and barriers to adult visiting in intensive care units: An integrated review. *Nursing and Midwifery Journal*. 2020 Jan 10;17(10):780-809.
 8. Saeid Y, Salaree M, Ebadi A, Moradian S. Family intensive care unit syndrome. An integrative review *Iranian Journal of Nursing and Midwifery Research*. 2020;25(5):361. doi:10.4103/ijnmr.IJNMR_243_19
 9. Beesley S, Hopkins R, Holt-Lunstad J, Wilson E, Butler J, Kuttler K, al e. Acute Physiologic Stress and Subsequent Anxiety Among Family Members of ICU Patients. *Crit Care Med*. 2018 Feb;46(2):229-35. doi:10.1097/CCM.0000000000002835
 10. Alfheim H, Hofs K, Småstuen M, Tøien K, Rosseland L, Rustøen T. Post traumatic stress symptoms in family caregivers of intensive care unit patients. *Intensive Crit Care Nurs*. 2019;50:5-10. doi:10.1016/j.jpainsymman.2017.08.018
 11. Fumis R, Ranzani O, Faria P, Schettino G. Anxiety, depression, and satisfaction in close relatives of patients in an open visiting policy intensive care unit in Brazil. *J Crit Care*. 2015;30:440. doi:10.1016/j.jcerc.2014.11.022
 12. Rahmani Tanha R. Study on Prevalence of Depression, Anxiety, and Stress in Family Caregivers of Patients and Effective Factors, in Intensive Care Units of Hospitals Affiliated to Tehran University of Medical Sciences in 2015-16. Dissertation. 2017.
 13. Sheldon T. Psychological intervention including emotional freedom techniques for an adult with motor vehicle accident related posttraumatic stress disorder: A case study. *Current Research in Psychology*. 2014;5(1):40-63. doi:10.3844/crsp.2014.40.63
 14. Nagpal M, Gleichauf K, Ginsberg J. Meta-analysis of heart rate variability as a psychophysiological indicator of posttraumatic stress disorder. *Journal of Trauma & Treatment*. 2013;3(1):1000182. doi:10.4172/2167-1222.1000182
 15. Hojjati H, Ebadi A, Akhoondzadeh G, Sirati M, Heravi M, Nohi E. [Sleep quality in spouses of war veterans with post-traumatic stress: A qualitative study (Persian)]. *Military Caring Sciences Journal*. 2017;4(1):1-9.
 16. Mandani B, Rostami H, Hosseini M. [Comparison of the health related quality of life in out-patient and in-patient war veterans with post traumatic stress disorder. *Iranian Journal of War and Public Health*. 2012; 4(4):35-42.
 17. Saeid Y, Salaree M, Ebadi A, Moradian S, . Family intensive care unit syndrome: An integrative review. *Iranian Journal of Nursing and Midwifery Research*. 2020 Sep;25(5):361. doi:10.4103/ijnmr.ijnmr_243_19.
 18. Matt B, Schwarzkopf D, Reinhart K, König C, Hartog C. Relatives' perception of stressors and psychological outcomes—Results from a survey study. *J Crit Care*. 2017;39:172-7. doi:10.1016/j.jcerc.2017.02.036
 19. Lee D-W, Kim S, Shin N, Lee W, Lee D, Jang J, al e. Sleeping, sleeping environments, and human errors in South Korean male train drivers. *J Occup Health* 2019. 61(5):358-67. doi: 10.1002/1348-9585.12059
 20. Bazgoneh, A., Zarbakhsh, M. R. The Relationship between Sleeping Disorders and Posttraumatic Stress Disorder Syndrome with Corona Anxiety: the Intermediary Role of Health Anxiety. *Journal of Applied Family Therapy*, 2022; 2((Covid-19 articles collection)): 287-308.
 21. Mohajerani A, Hagh M. perceived social support and social isolation in the order adults. *Depiction of Health*. 2019;10(4):300-9.
 22. Taylor H, Taylor R, Nguyen A, Chatters L. Social isolation, depression, and psychological distress among older adults. *Journal of aging and health*. 2018;30(2):229-46. doi:10.1177/0898264316673511
 23. Seyfzadeh A, Hagighatian M, Mohajerani A. The relationship between social isolation and health among the Tehranian elderly. *J Educ Community Health*.2017;4(3):19-25.
 24. Saeid Y, Salaree M, Ebadi A, Moradian S. Family Intensive Care Unit Syndrome (FICUS): letters to the editor[Persian]. *J Crit Care Nurs*. 2019;12(2):1-3.
 25. Netzer G, Sullivan D. Recognizing, naming, and measuring a family intensive care unit syndrome. *Annals of the American Thoracic Society*. 2014;11(3):435-41.25. doi: 10.1513/AnnalsATS.201309-308OT

26. Lewis C, Taylor J. Impact of prior ICU experience on ICU patient family members' psychological distress. A descriptive study *Intensive Crit Care Nurs*. 2017; 43:129-35.
27. Lam S, So H, Fok S, Li S, Ng C, Lui W, et al. Intensive care unit family satisfaction survey. *Hong Kong Med J*. 2015 Oct1;21(5):435-43. doi: 10.12809/hkmj144385
28. Mikkelsen M, Netzer G, Iwashyna T. Postintensive care syndrome (PICS). Verfügbar unter <https://www.UptodateCom/contents/post-intensive-care-syndrome-pics2018>. 2018:1-29.
29. Sarhadi M, Navidian A, Fasihi Harandi T, Keykhaei A. Assessment of psychological-social needs, family, special in patient unit ICU, CCU. *Iranian Journal of critical care nursing*. 2013;6(4):259-68
30. Cebeci F, Celik S. Effects of discharge teaching and counselling on anxiety and depression level of CABG patients. *Turk J Thorac Cardiovasc Surg*. 2011;19(2):170-6. doi:10.5606/tgkdc.dergisi.2011.007
31. Amiri H, Panahi S, Tasoji SN, Kazemi F, Haghani S, Makouie M. The impact of nursing phone counseling on depression and anxiety in family caregivers. *Journal of Research in Clinical Medicine*. 2023 Mar 18;11(1):6-
32. Norton P. Depression Anxiety and Stress Scales (DASS-21): Psychometric analysis across four racial groups. *Anx Stress Cop*. 2007;20(3):253-65. doi: 10.1080/10615800701309279
33. Lovibond P, Lovibond S. The structure of negative emotional states: comparison of the Depression Anxiety Stress Scales (DASS) with the Beck Depression and Anxiety Inventories. *Behav Res Ther*. 1995;33(3):335-43. doi: 10.1016/0005-7967(94)00075-U
34. Mazloom M, Yaghubi H. Role of Emotion Regulation and Thought Control in Prediction of Post-Traumatic Stress Disorder. [Persian]. *J Clinical Psychology*. 2016;8(4):1-10. doi:10.22075/jcp.2017.2249
35. Samani S, Jokar B, . [Reliability and validity of a short scale of depression, anxiety and stress]. *Journal of Social Sciences and Humanities of Shiraz University*[Persian]. 2007;26(3):65-76.
36. Foa E, Riggs D, Dancu C, Rothbaum B. Reliability and Validity of a Brief Instrument for Assessing Post-Traumatic Stress Disorder. *J Trauma Stress* 1993;6(4):459-73. doi:10.1002/jts.2490060405
37. Heydari A, Ehteshamzadeh P, Marashi M. The Relationship between Insomnia Intensity, Sleep Quality, Drowsiness and Mental Health Disorder with Academic Performance in Girls. *Journal of Women and Culture*. 2010;1(4):76-65.
38. Ahmadi S, Khankeh H, Mohammadi F, FallahiKhoshknab M, Soltani Reza P. Limiting the effectiveness of the treatment on sleep quality in elderly. *Iran. J Ageing* 2010;5(16):7-15.
39. Chalabi M, Kafi MA. Multi-level analysis of social isolation. *Iranian Journal of Sociology*. 2013;5(31):2-3. doi: 10/22080/usfs.2022.23245.2240
40. Norouzadeh R, Mashhadi S, Hosseinkhani S, . Impact of Family Support Program on Depression of Family Caregiver of Hospitalized Patients in Cardiac Intensive Care Unit. *Health Education & Health Promotion*. 2021 Jun;9(2):2 doi:10.4037/ajcc2019668.
41. Naef R, von Felten S, Petry H, Ernst J, Massarotto P. Impact of a nurse-led family support intervention on family members' satisfaction with intensive care and psychological wellbeing: A mixed-method evaluation. *Australian Critical Care*. 2021;34(6):594-603. doi:10.1016/j.aucc.2020.10.014
42. Cairns P, Buck H, Kip K, Rodriguez C, Liang Z, Munro C. Stress management intervention to prevent post-intensive care syndrome-family in patients' spouses. *Am J Crit Care*. 2019;28(6):471-6. doi:10.4037/ajcc2019668
43. Zimansky M, Stasielowicz L, Franke I, Remmers H, Friedel H, Atzpodien J. Effects of implementing a brief family nursing intervention with hospitalized oncology patients and their families in Germany: A quasi-experimental study. *Journal of Family Nursing*. 2020;26(4):346-57. doi:10.4037/ajcc2019668.
44. Fallahi Khoshknab M, Farzadmehr M, Hosseini M, Khankeh H, Noorabadi Z. Nursing consultation on anxiety of patient's family in cardiac surgery intensive care unit. *Journal Of Research Development In Nursing & Midwifery*. 2016;12(3):69-77.
45. Dehkordi FS, Imanipour M. Intensive Care Syndrom-Family: A Narrative Review. 2018.
46. García M, Manrique G, Fernández SN, Puerta Y, Paredes P, Corchado AM, et al. Sleep characteristics of the parents of children admitted to a pediatric intensive care unit: risk factors and repercussion on their daily life activities. *Sleep Medicine: X*. 2020;2:100020. doi:10.1016/j.sleepx.2020.100020
47. Sarhadi M, Navidian A, Harandy Fasihi T, Keykhaei A. "Assessment of psycho-social needs of the family members of the patients hospitalized in ICU and CCU." 2014: 259-268.
48. Wright-Sexton LA, Compretta CE, Blackshear C, Henderson CM. Isolation in parents and providers of children with chronic critical illness. *Pediatric Critical Care Medicine*. 2020;21(8): e530-e7. doi:10.1097/PCC.0000000000002344.